

Dette er en meget omfattende Ændring; thi den betyder, at man stryger ikke mindre end 30 pCt. af Vælgerkorpset, den Middelstand i Byerne, der nu ved den sædvanemæssige Udvikling af Forholdene har været vant til at regne sig til de højest beskattede Kredse og haft Lejlighed til at gøre deres Indflydelse gældende ved disse Valg. Jeg kan paa ingen Maade tiltræde en saadan Indskrænkning i de nu bestaaende Forhold, men maa finde det naturligt, at ogsaa dette Forhold henstaar, tål man kommer til en Ordning paa den almindelige Valgrets Grund.

Angaaende København opstiller Udvalgets Flertal et Ændringsforslag, der ogsaa i tidligere Tid har været fremme under Forhandlingen af dette Spørgsmaal Tingene imellem, men som man ikke har kunnet enes om. Det er Forslaget om, at man skal stryge de Skatteydere, der have en Indtægt af 800 Kr., og sætte Grænsen 1,000 Kr. som laveste Skattegrænse. Jeg vil finde det urimeligt at ophæve den nuværende Skattegrænse, og Spørgsmaal om, hvilke eventuelle Forandringer, man vil finde det rigtigt at gøre med Hensyn til de københavnske Skatteforhold, hører i øvrigt naturligt hjemme ved Overvejelsen af Lovgivningen herom. Det er sikkert rettest at gaa til at give alle Skatteydere Valgret ogsaa her i København, saaledes som Forholdet er i de øvrige af Landets Kommuner.

Det er i øvrigt med Hensyn til København værd at bemærke, at Flertallet i Betænkningen fremhæver, at man mener her at kunne holde sig til det bestaaende, og man finder Betyggelsen deri, at der er en fast Procent ansat for den kommunale Indkomstskat. Imidlertid bliver det faktiske Forhold i Øjeblikket jo dette, at man overfor et tilsvarende Vælgerflertal, hvis Udskejelser man er bange for og særlig betænkelig ved i Købstæderne, finder at kunne slaa sig til Ro med at lade det forvalte saa store Midler, som der er Tale om her i Københavns Kommune. Sagen er jo nemlig den, at der er mange andre Maader, hvorpaa Kommunalbestyrelsen her kan skabe sig Indtægter end ved en Forøgelse af Skatteprocenten, nemlig ad indirekte Vej. Og endelig er det jo ogsaa altid, i alt Fald indenfor visse Grænser, et Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning Kommunalbestyrelsen vil fremme den ene eller de andre Opgaver. Der er altsaa et ret vidt Spillerum, navnlig i en saa stor Kommune som denne, for, hvorledes Kommunalbestyrelsen vil anvende adskillige af de

Midler, som her er Tale om. Og jeg skulde mene, at hvis man gik det nøje efter, vilde det vise sig, at det Vælgerkorps, som der ogsaa efter Flertallets Mening vil blive regerende i Hovedstaden, vil have adskillig større Raaderet, end de tilsvarende Vælgerkorps vilde faa ude omkring i Købstadkommunerne og i Landkommunerne, hvis Regeringens Forslag blev gennemført.

I Betænkningen opstiller Flertallet dernæst en Hovedbegrundelse for, at det ikke har kunnet gaa med til Regeringens Lovforslag. Det udtaler i denne, at Lovgivningsmagten bør ikke bringe Uro og Gæring ind, hvor der hidtil har hersket Ro og gennemgaaende Tilfredshed. Dette Forslag skulde altsaa have bragt Uro og Gæring ind paa et Omraade, hvor der hidtil havde hersket Tilfredshed, ja, maaske endogsaa virke ret overraskende i de Kredse, som nu vare interesserede i Kommunestyre. Men hvorledes er det faktiske Forhold? De nu bestaaende Love bleve gennemførte under stærk Modstand, idet det allerede den Gang blev meget betonet, at man ansaa denne Adskillelse i to Vælgerkorps for uheldig og skæbnsvanger, og man gik kun med dertil, fordi det den Gang maatte indrømmes i nogen Udstrækning at være et, forholdsvis Fremskridt. Men det betonedes udtrykkelig fra de Repræsentanter, som repræsenterede Flertallet i Befolkningen, at man maatte forbeholde sig at arbejde og søge gennemført en Ændring af de Forhold, som der her er Tale om. Og det gjorde man ogsaa. Man arbejdede derpaa og opstillede Aar efter Aar Lovforslag derom. Og jeg tror, at dette Forslag saa lidt har bragt Uro og Gæring, at det tværtimod vilde have bragt den stærkeste Uro og Gæring i Kommunerne, hvis dette Lovforslag ikke var fremkommet. Forholdet er jo nemlig det, at naar man taler om den Tilfredshed, som har været og er paa dette Omraade, saa er dette jo kun saaledes at forstaa, at man indrømmer, at de Repræsentanter, som have haft med Kommunestyrelsen at gøre, have vist sig i det store og hele at bestride det paa en god og human Maade. Men Tilfredshed i den Forstand, at man skulde have fundet den nuværende Valgordning rimelig og retfærdig, har der ikke været i Befolkningens store Dele, og det er der heller ikke nu i dette Øjeblik.

Endvidere siger Udvalgets Flertal i Hovedbegrundelsen, at man udelukker dem, som svare den største Del af Skatterne, fra Indflydelse paa, hvorledes Skatterne paalignes og anvendes. Men for ikke at